ANGAJAMENTELE NOASTRE

Mai mult decît 1,65 m!...

Deşi numai de mîine noapte păşim cu toţii într-un nou an al vieţii noastre, pentru mine, ca de altfel pentru încă mulţi alţi cetăţeni ai patriei noastre, noul an a început de mai mult timp. Dacă muncitorii din diversele ramuri ale industriei au depăşit planurile anuale de producţie încă de acum cîteva luni, lucrînd de atunci în contul anului 1955, eu am păşit în noul an din clipa în care am început antrenamentele legate de perioada pregătitoare pentru sezonul atletic al anului viitor. Poate pare curios acest lucru, dar el este un fapt cu totul real. După săptămînile afectate tranziţiei, de la 5 decembrie am început antrenamentele pentru anul 1955. Ştiu că înaintea noastră, în 1955, avem sumedenie de concursuri de seamă, atît interne cît şi internaţionale, dintre care deosebit de importante pentru mine sînt: meciul cu Franţa, campionatele internaţionale ale R.P.R. şi, mai ales, concursurile sportive din cadrul celui de al V-lea Festival de la Varşovia. In anul care se încheie mîine, pregătindu-mă cu toată seriozitatea, am reuşit să obţin o serie de rezultate pe care le consider bune. Printre altele, cîştigarea titlului de campioană mondială universitară, a medaliei de argint la campionatele europene de la Berna, cucerirea

pentru a treia oară consecutiv a titlului de campioană internaţională a ţării noastre, ca şi locul patru pe care l-am ocupat pe lista celor mai bune săritoare ale lumii pe 1954, îmi impune şi mai multă seriozitate în pregătire. Impreună cu bunul meu sfătuitor, maestrul sportului, Ion Söter, am cercetat cu atenţie planurile antrenamentelor mele din acest an şi, pe baza concluziilor pe care le-am tras, am trecut la alcătuirea planului pentru 1955 insistînd în primul rînd pentru schimbarea stilului. Să fiu sinceră şi să recunosc: mi-a fost foarte greu să-mi propun un rezultat pe care vreau să-l obţin la anul. Nu ştiu nici acum prea bine. In orice caz, a fost şi rămîne vorba de un rezultat care să însemne mai mult decît 1,65 m., cu care m-am clasat a doua la Berna. In orice caz, trebuie să spun: mă simt în stare să realizez performanţe şi mai bune decît aceasta. Pentru a le realiza, nu voi economisi nici un dram de energie, mă voi pregăti mai mult şi mai bine decît ori cînd pînă astăzi, pentru a putea ridica recordul Republicii noastre mereu mai sus, pentru a mări gloria sportivă a Patriei.

IOLANDA BALAŞ
maestră a sportului

Pentru îmbunătăţirea clasei fotbalului nostru!

In prag de an nou şi înaintea unei noi şi bogate activităţi, nouă, fotbaliştilor, ne revine o sarcină de cinste: de a ne pregăti mereu şi mai bine, pentru ca, ridicîndu-ne continuu măiestria sportivă, să contribuim la creşterea calităţii fotbalului, la ridicarea pe o treaptă superioară a mişcării de cultură fizică şi sport din ţara noastră.

Anul care a trecut ne-a arătat unele progrese în practicarea fotbalului, dar şi multe lipsuri, care ne-au împiedicat să ne comportăm şi să obţinem rezultate la înălţimea valorii noastre şi, mai ales, a condiţiilor de pregătire care ne sînt asigurate. La Dinamo, C.C.A., Flamura roşie sau Ştiinţa, dar în special în cadrul reprezentativelor Republicii noastre populare, trebuie să atingem un nivel de comportare pe măsura posibilităţilor noastre reale. La aceasta nu putem ajunge însă decît prin antrenament îndelungat, perseverent şi conştient, care să ne dea posibilitatea să ridicăm campionatul republican la un nivel înalt şi să reprezentăm cu şi mai mult succes culorile patriei noastre dragi în întîlnirile internaţionale.

De aceea, noi fotbaliştii şi cu deosebire fruntaşii trebuie să ne pregătim cu multă seriozitate şi ambiţie, să ne ridicăm nivelul politic, ideologic şi profesional, să fim disciplinaţi, exemple în sport şi în viaţa de toate zilele, să ne ajutăm antrenorii la antrenamentele noastre, să-i ajutăm efectiv în acţiunea importantă de ridicare a tinerelor elemente, viitorul fotbalului nostru, să depunem un şi mai mare efort pentru îmbunătăţirea clasei fotbalului şi pentru prezentarea lui cu demnitate în meciurile cu echipele străine.

TITUS OZON
maestru al sportului
din echipa Dinamo Bucureşti

Angajamente în muncă şi în sport

Iată că anul 1955 bate la uşă... Ne mai desparte puţin de clipa cînd acele ceasornicului vor întrece ora 24, vestind începutul unui nou an de muncă şi de biruinţe. Oamenii muncii din Patria noastră îşi pun todeauna speranţe în anul ce vine, speranţe pe care caută apoi să le transforme în fapte.

Gîndindu-mă la noul an, desigur că şi eu mi-am luat unele angajamente, pe care mă voi strădui să le duc la bun sfîrşit. Lucrez la secţia sculărie a uzinelor „23 August" din Bucureşti. Anul acesta am constituit o brigadă sportivă cu tinerii din secţia mea, obţinînd frumoase succese în producţie. In anul care vine, voi lupta alături de toţi ceilalţi tineri, să depăşim planul cu 20 la sută, să dăm lucru de bună calitate, şi fără rebuturi. Aceste angajamente ne sînt acum mai uşor de îndeplinit, pentru că noi aplicăm metodele de muncă sovietice Voroşin şi Kuznetov. Chiar în 1954, am simţit cît de preţios ajutor obţinem de pe urma folosirii acestor metode înaintate.

Şi în acest an mă voi strădui să ridic la un nivel cît mai înalt calificarea tinerilor mei tovarăşi de muncă, I. Olteanu, Carol Wolf, Gh. Mihalaşcu şi Anton Dumitru, dăruindu-le cu dragoste tot ce am mai de preţ din experienţa mea.

Cînd mă gîndesc la anul care vine, nu pot uita, desigur, nici angajamentele pe care trebuie să mi le iau pe linie sportivă. Voi căuta

să urmez cu aceeaşi conştiinciozitate antrenamentele la sala de box a uzinei noastre, pentru a mă pregăti cît mai bine în vederea întrecerilor care mă aşteaptă în noul an sportiv. La categoria „pană", unde activez în momentul de faţă, s-au ivit adversari tineri şi puternici, cărora nu le poţi face faţă decît printr-o pregătire atentă şi migăloasă. Imi dau seama că mai am unele lipsuri, care trebuiesc neapărat lichidate pentru a răsplăti astfel pe deplin încrederea tovarăşilor de muncă din uzina noastră care mă susţin cu deosebită căldură la fiecare întîlnire.

In acelaşi timp, nu voi precupeţi nici un efort pentru a contribui la creşterea tinerelor cadre de boxeri din uzinele noastre. Tovarăşii din secţia noastră aşteaptă fapte mari şi din partea echipei de fotbal a „sculăriei", echipă în care joc şi eu. Anul acesta, întrecerea între secţii va fi şi mai dificilă. Celelalte secţii se prezintă cu echipe foarte puternice, astfel că lupta pentru primul loc se anunţă destul de serioasă. Credem, totuşi, că vom reuşi să ocupăm un loc fruntaş în clasamentul campionatului de fotbal al uzinei noastre.

Mă voi strădui ca în cursul anului 1955 să traduc în fapte aceste angajamente, contribuind cu toate puterile la creşterea productivităţii muncii, la continua dezvoltare a sportului în uzina noastră.

GH. ZAMFIRESCU
din secţia de box a colectivului „Metalul 23 August"

IN PRAG DE AN NOU

Iată-ne în pragul unui an nou, avînd în faţă 365 de zile de frumoase perspective pentru activitatea sportivă a ţării noastre, activitate care a cunoscut atîtea succese în ultimii ani.

Anul 1955 trebuie să însemne pentru întreaga noastră mişcare sportivă ca şi pentru fiecare sportiv o nouă ascensiune pe drumul creşterii sportului nostru, pe drumul obţinerii unor performanţe de cît mai înaltă valoare.

Fireşte, la capătul unui an îţi trec prin minte cele ce s-au petrecut, faptele la care ai luat parte, la care ai pus şi tu o fărîmă de străduinţă şi te gîndeşti, în acelaşi timp, la cele care te aşteaptă, la evenimentele sportive din anul viitor.

Eu nu pot să vorbesc decît despre noi, voleibaliştii... Anul 1954 a însemnat pentru activitatea de volei din ţara noastră un serios pas înainte. Mă gîndesc în special la numărul tot mai mare al celor care au început să practice acest sport în anul care se încheie acum. Aud tot mai des — şi cîtă plăcere şi bucurie îmi face! — despre cutare, sau cutare echipă de volei nou înfiinţată dintr-o comună, dintr-un oraş. Am văzut echipe tinere care au urcat cu nebănuită putere şi repeziciune treptele confirmării în competiţiile şcolare, în întreceri regionale sau chiar în campionatele republicane. Constat, cu toată simpatia, că în lotul reprezentativ intră jucători tineri, cu posibilităţi, care vor fi în stare să asigure pe mai departe faima voleiului nostru. Da, voleiul nostru a înregistrat, fără îndoială, frumoase succese în ultimul an!

Şi acum, gîndurile îmi fug către 1955! De la început, simt o înfiorare... Va fi un an cu totul deosebit pentru volei! Motivul? Ţara noastră va găzdui, pentru prima oară, campionatul Europei, atît pentru echipele masculine cît şi pentru cele feminine. Vă gîndiţi ce întreceri veţi vedea? Ce luptă minunată se va încinge pe terenurile Capitalei noastre pentru titlurile de echipe-campioane ale Europei? Şi, ar putea fi altfel, cînd de o parte şi de alta a plasei se vor găsi reprezentative cu renume mondial.

Dar, întrecerea ne pretinde nouă, reprezentanţilor ţării gazde, să ne comportăm la înălţimea aşteptărilor şi speranţelor puse în noi, la înălţimea performanţelor realizate pînă acum de reprezentativele de volei ale R.P.R. la marile competiţii internaţionale la care au participat.

Avem deci datoria să ne pregătim cu mai mare seriozitate, cu mai multă conştiinciozitate, să nu precupeţim nici un efort pentru a realiza jocuri de valoare înaltă. Alături de această misiune trebuie să stea sarcina permanentă a unui sportiv fruntaş, aceea de a ajuta din toate puterile şi cu toate cunoştinţele lui la creşterea de noi cadre în sportul respectiv. Să facem deci totul pentru răspîndirea voleiului!

Cu aceste gînduri încep noul an!

Dr. DUMITRU MEDIANU
maestru al sportului
căpitanul echipei reprezentative masculine de volei a R.P.R.

„Mă voi pregăti cu mai multă rîvnă"...

Titlul de campion al ţării la „vînătoare grea", obţinut în acest an, ca şi locul I pe care l-am ocupat în întrecerile de călărie pentru „Cupa Dinamo" sînt succese care mi-au adus clipe din cele mai frumoase, răsplătindu-mi pe deplin eforturile depuse timp de un an pentru o pregătire temeinică. Tot în acest an, mi-a fost acordat titlul de cinste: maestru al sportului, titlu pe care m-am străduit şi mă voi strădui să-l merit pe deplin.

Şi tocmai de aceea acum, în pragul noului an, vreau ca fiecare din năzuinţele şi gîndurile mele să devină adevărate angajamente. Sînt încă atîtea lipsuri în activitatea mea, atîtea lucruri de realizat... Noul an de activitate sportivă trebuie să fie şi mai rodnic şi mai bogat în rezultate din cele mai frumoase şi, ca fiecare sportiv, consider că este o datorie de cinste pentru mine să contribui cu toate forţele la realizarea acestui scop. Alături de tovarăşii mei de echipă, mă voi pregăti cu mai multă rîvnă, voi acorda o mai mare atenţie problemelor teoretice de tehnică sportivă, creşterii de tinere cadre şi, în acelaşi timp, voi face totul pentru ca echipa noastră să înregistreze performanţe cît mai valoroase. De asemenea, mă voi pregăti intens şi voi lupta cu toată dragostea pentru a reprezenta cu cinste culorile patriei în întîlnirile internaţionale ce vor avea loc.

Sînt convins că numai astfel îmi voi îndeplini îndatoririle de sportiv fruntaş, numai astfel voi răsplăti încrederea ce mi-a fost arătată prin acordarea titlului de maestru al sportului.

MIHAI TIMU
maestru al sportului

SPRE NOI SUCCESE

Anul 1954 îşi trăieşte ultimele ore...

Se apropie cu paşi repezi un an nou, un an de sosirea căruia sînt legate noi speranţe, noi perspective, noi angajamente...

In aceste zile, fiecare priveşte în urmă, îşi cîntăreşte activitatea şi roadele ei pe anul ce se stinge; dar — mai mult — fiecare priveşte înainte, spre 1955, spre zilele viitorului, spre ceea ce îşi doreşte şi îşi propune să realizeze în munca de zi cu zi a anului care vine.

Pentru noi, canotorii, anul 1955 vine cu o serie de preocupări din cele mai de seamă. In acest an, programul nostru competiţional — mai ales cel internaţional — este foarte bogat şi ridică o serie de probleme, cărora trebuie să ne străduim să le facem faţă cît mai bine. Se ştie că în anul trecut sporturile nautice au adus ţării noastre cîteva însemnate succese pe plan internaţional, fie în întrecerile cu canotorii germani, la Berlin, fie în competiţiile cu caracter european şi mondial la care au participat vîslaşi romîni. In această privinţă, amintesc locul 3 pe care caiacistul Mircea Anastasescu l-a ocupat la campionatele mondiale, precum şi locul al doilea la proba de 8+1 fete, ocupat de echipa noastră reprezentativă (echipă din care am făcut parte şi eu) la campionatele europene desfăşurate în august, la Amsterdam.

M-am gîndit multă vreme, după această competiţie, la comportarea pe care am avut-o, eu şi tovarăşele mele, în întrecerea cu cele mai bune „opturi" de fete din lume. Socotesc că noi puteam scoate un rezultat şi mai bun. Şi dacă nu chiar atît de bun încît să terminăm cursa pe locul prim, învingînd echipajul U.R.S.S., în orice caz, cred că am fi putut scoate un timp mai bun decît cel obţinut. Iată de ce, în pragul noului an, cînd fiecare îşi face „socotelile" pentru anul care vine, eu pun la loc de frunte între dorinţele mele, pe aceea de a reuşi să-mi ridic şi mai mult măiestria sportivă, de a contribui şi mai mult la omogenitatea şi forţa echipajului din care voi face parte, pentru a aduce ţării noastre — la campionatele europene de canotaj academic fete, care au loc la Bucureşti — o performanţă cît mai frumoasă, cît mai valoroasă.

Sînt convinsă că sînt în asentimentul tuturor tovarăşelor mele de vîslit atunci cînd îmi iau angajamentul ca în anul care vine să nu precupeţesc nici un efort pentru a-mi ridica necontenit nivelul cunoştinţelor tehnice, şi a contribui astfel la ridicarea valorică a canotajului nostru academic. Trebuie să cinstim organizarea primelor campionate europene de canotaj la Bucureşti printr-o comportare la înălţime din toate punctele de vedere.

Eu şi toţi canotorii păşim cu încredere şi cu vie dorinţă de muncă rodnică în anul 1955.

LIA TOGĂNEL
din lotul republican de canotaj academic